

[Poul Møller.]

30 000 kr. kombineret med de foreslåede nedslagsbestemmelser for formueskatten for indtægter under 8 000 kr. Vi er villige til fordomsfrit at overveje dette problem under hensyn til selvpensionisternes vilkår, men vi må principielt holde for, at beskatningen af de mindre formuer er en uting, da disse mindre formuer er skabt af indkomster, som i forvejen er blevet fuldt beskattet, lagt til side af skattepligtige og beskattede indkomster, og derfor anser vi det for principielt rigtigt, at kræfterne samles om en gradvis løftelse af denne formueskattegrænse, således at også de yngre og de, der endnu er i produktionslivet, kan se, at det går den rigtige vej, og at det kan betale sig at lægge penge til side og spare op. Vi har jo i 1953 under den borgerlige regering stillet et forslag, der gik meget videre, og hvis venstre og det konservative folkeparti under udvalgsbehandlingen nøjes med at gå op til 40 000 kr. som formueskattegrænse, vil det derfor være, fordi vi viser resignation på dette område.

Se, det er de ting, som lovforslaget umiddelbart giver anledning til at sige. Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om de andre ting, der for tiden er til udvalgsbehandling. Der er indkomststigningsproblemet. Vi er enige i, at der bør ske noget på dette område. Derfor fremsatte vi i november et forslag her i tinget om forskudsvis betaling af skat, og dette forslag er blevet meget grundigt og vel også kritisk behandlet i skattereforudvalget.

Det samme kan siges om tanken om et vist nedslag i indkomststigningen, inden skatten beregnes. Det ærede medlem hr. Hans Knudsen gjorde i sin tale nogle bemærkninger herom. Jeg forstår, at der stadig er lidt tvivl om paterniteten til dette forslag, om det er det ærede medlem hr. Hans Knudsen eller det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, der er fader til barnet. Jeg må sige som jurist, at når man ikke kan fastslå faderskabet, må begge fædre betragtes som bidragspligtige; vi kan altså se på, om dette forslag, som er sat i verden af de to herrer, kan kombineres med vort forslag. Det ærede medlem hr. Hans Knudsens tanke ser tilsyneladende mest populær ud, idet man slår indtægtsstigningen ned. Men det er ikke særlig let at se retfærdig-

heden i et sådant forslag, hvis de med stigende indtægter skal slippe billigere end de, hvis indtægter er konstante eller faldende. Det vil være vanskeligt at forstå for folk med konstant eller faldende indtægt, at de skal betale for folk, der dog har haft den fordel, at deres indtægt er steget. Hvis formålet imidlertid udelukkende er at få en udjævning ud fra det synspunkt, at når indtægten er steget, har man kun et ret lille skattefradrag i forhold til den indtægt, man oppebærer, og at man derfor bliver for højt beskattet, er formålet det samme som ved vort forslag om forskudsvis betaling, og på dette grundlag er vi villige til at forsøge en kombination af de to systemer ud fra udjævningstanken, ud fra ønsket om at undgå det højt beskattede første år efter indtægtsstigningen. Vi håber, at det i det underudvalg, der bliver nedsat, vil blive muligt at tilvejebringe en kombination, som kan virke tilfredsstillende i alle forhold og ikke vil skabe en unødigt hård beskatning af de konstante eller de faldende indtægter.

For det konservative folkeparti er det af afgørende betydning ved en skattereform, at erhvervsskatten bliver ophævet. Erhvervsskatten forekommer os at have så mange gener og omsvøb, at vi simpelthen ikke synes, man kan være bekendt at blive ved at køre med den skattereform. Den giver anledning til en overordentlig kostbar og omfattende administration. Penge skal betales fra den ene kommune til den anden, og til syvende og sidst, når man gør det hele op, flyttes der måske ikke så forfærdelig mange penge fra den ene kommune til den anden. En mængde mennesker skal ulejliges med dobbelt selvangivelse, og der bliver dobbelt administration i kommunerne.

Ved siden af den kostbare og omfattende administration, der står i misforhold til det forholdsvise beskedne beløb, det hele drejer sig om, er erhvervsskatten også en uretfærdighed, hvis man overhovedet kan arbejde med retfærdighedsbegrebet indenfor skatteloven. Hidtil har man jo ment, at der skulle være en vis retfærdighed i det, og en retfærdighedsgrundsætning har det dog været, at lige indtægt blev behandlet lige under lige vilkår. Det virker ulige, og det virker uretfærdigt, at to naboer, hvoraf den ene har sit erhverv i sin opholdskom-